

Nu erklærer den ærede Ordfører, at dette var ikke noget stærkt Angreb. Jeg gør opmærksom paa, at det er Venstres Hovedorgan, Ministeriets Hovedorgan, der er Tale om. At dette Organ er nødsaget til at fremsætte sin Kritik og sit Angreb paa to Ministre i en behersket Form, er selvfølgelig givet; men jeg tør sige, at enhver, der læste Artiklen den Gang, opfattede den som en Afsked, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen tog med de to Ministre. Saaledes blev den almindeligt betragtet i Pressen.

Den højtærede Statsminister har udtalt, at jeg havde insinueret, at han i sin Behandling af Landmandsbankaffæren havde taget politiske Hensyn. Jeg har betragtet Statsministeren som et Menneske, der i alt Fald ikke havde Overmenneskedyder, og jeg har derfor sagt til mig selv, at den Politiker, der midt i alvorlige Forhandlinger om det store Militærforlig mødtes af en saadan Katastrophe som den, Landmandsbanken har fremkaldt, ganske naturligt vilde sige til sig selv: Hvorledes vil denne virke paa de almindelige Forhold, hvorledes vil den gribe ind i de Forhandlinger, vi nu fører? og saa har efter min Opfattelse Statsministeren givet efter for en Svaghed hos sig selv og bygget paa Haabet om, at hvis denne Sag kunde udskydes, kunde den løbe af paa en saadan Maade, at den ikke vilde gribe forstyrrende ind i Landets og hans Politik. Naar han nu til Forsvar for sin Handlemaade siger, at han tværtimod ved at bringe Landmandsbankkatastrofen ind i Militærforhandlingerne kunde have haft en Drivkraft for disse, saa er dette saa urimeligt, at kun den tyer til en saadan Paastand, som ikke har nogen virkelig Begrundelse for sin Stilling.

Der er ikke Grund til at opholde sig mere ved Erklæringen, jeg nødsages kun til at sige, at jeg forventer, at Justitsministeren denne Gang benytter Lejligheden til at give Oplysning om sin Stilling i denne Sag. Det er nødvendigt, at ogsaa den bliver klar. Han er kongelig Kommissarius ved Nationalbanken, og hans Stilling maa oplyses. I den korte Forhandling om selve Bankaffæren svarede han, at jeg havde spurgt ham om, hvad han vidste, og han takkede for min Omsorg for hans Velfærd. Det var hans Svar den Gang; nu er det ganske nødvendigt, at han siger, hvorledes hans Stilling

er. Han maa sige, om han, da han vendte hjem fra sin Rejse, har spurgt Handelsministeren og Statsministeren og Nationalbankdirektørerne om den Ordning, der var truffet; og han maa meddele, hvad de har svaret ham, om de har fortiet Sandheden for ham, fortalt ham noget ganske urigtigt, eller om de — hvad jeg er gaaet ud fra — har sagt ham Sandheden om denne Sag, og at han altsaa har vidst, hvad der virkelig laa til Grund, og ladet det passere, indtil Sammenbruddet kom.

Imidlertid er der med Hensyn til Erklæringen endnu et Punkt, som det er nødvendigt at dvæle ved; det skyldes en Bemærkning af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti Hr. Pürschel. De Konservative har i deres Forslag til Dagsordenen sagt, at Folketinget udtaler Haabet om, at det uanset Erklæringen af 9. Juli dette Aar vil lykkes at genskabe den Ro og Tillid i vort Samfundsliv, som Situationen saa bydende kræver. I disse Ord fældes der en skarp Dom over 9. Juli-Affæren, en meget skarp Dom, idet det siges, at denne Erklæring vil vanskeliggøre at genskabe Ro og Tillid i Samfundslivet, men at man haaber, at det uanset denne vil lykkes. Det maa være haardt for Statsministeren at skulle acceptere en saadan Udtalelse, og jeg forstaar ikke, at han overhovedet vil sidde paa Basis af denne Udtalelse. Men idet denne Udtalelse om Erklæringen af 9. Juli begrundedes, sagde den ærede Ordfører Hr. Pürschel, at denne Juli-Erklæring, som han udtalte sig meget hvast om, var stillet i et i særlig Grad uheldigt Lys ved det Forsvar, som Nationalbankdirektør Ussing har ført for den i den bekendte Erklæring, der forelaa her den 19. September. Denne Udtalelse vilde maaske ikke være blevet bemærket tilstrækkeligt, hvis der ikke i „Nationaltidende“ for i Morges havde staaet, at Statsministeren vilde afgive en Erklæring i Dag, hvori han tog Afstand fra den af Nationalbankdirektør Ussing afgivne Erklæring.

Efter at det ærede Medlem Hr. Pürschel har sagt, at Nationalbankdirektør Ussings Erklæring af 19. September og det Forsvar, den fører for Erklæringen af Juli, kaster et særlig uheldigt Lys over sidstnævnte, er det, som om det konservative Folkeparti vilde sige, at Statsministeren dog staaar bedre end Nationalbankdirektør Ussing i